

I. Disposicions generals

CAP DE L'ESTAT

4239 *INSTRUMENT de ratificació del Conveni entre el Regne d'Espanya i la República de Tunísia sobre assistència judicial en matèria civil i mercantil, i reconeixement i execució de resolucions judicials, fet a Tunis el 24 de setembre de 2001. («BOE» 52, d'1-3-2003.)*

JUAN CARLOS I
REI D'ESPANYA

Atès que el dia 24 de setembre de 2001, el plenipotenciari d'Espanya va signar a Tunísia, juntament amb el plenipotenciari de Tunis, nomenats tots dos en la forma escaient a aquest efecte, el Conveni entre el Regne d'Espanya i la República de Tunísia sobre assistència judicial en matèria civil i mercantil, i reconeixement i execució de resolucions judicials,

Vistos i examinats els vint-i-nou articles del Conveni, Concedida per les Corts Generals l'autorització que preveu l'article 94.1 de la Constitució,

Aprovo i ratifico tot el que s'hi disposa, per mitjà d'aquest Instrument, i prometo complir-lo, observar-lo i fer que es compleixi i s'observi puntualment en la seva totalitat, i amb aquesta finalitat, perquè tingui més validesa i fermesa,

Mano expedir aquest Instrument de ratificació que signo i que segella i ratifica degudament la sotasignada ministra d'Afers Exteriors.

Madrid, 28 d'octubre de 2002.

JUAN CARLOS R.

La ministra d'Afers Exteriors,
ANA PALACIO VALLELERSUNDI

CONVENI ENTRE EL REGNE D'ESPANYA I LA REPÚBLICA DE TUNÍSIA SOBRE ASSISTÈNCIA JUDICIAL EN MATÈRIA CIVIL I MERCANTIL, I RECONeixEMENT I EXECUCIÓ DE RESOLUCIONS JUDICIALS

El Regne d'Espanya i la República de Tunísia, amb la voluntat de mantenir i reforçar la cooperació establerta entre els dos països, particularment respecte a l'assistència judicial, així com al reconeixement i l'execució de resolucions judicials, han decidit subscriure el present Conveni i han acordat les disposicions següents:

TÍTOL I

Assistència judicial

CAPÍTOL I

Disposicions preliminars

Article 1

Els nacionals de cada una de les altes parts contractants tenen, en el territori de l'altra, accés lliure i fàcil als òrgans judicials per a la promoció i la defensa dels seus drets i interessos en les mateixes condicions de fons i forma que els seus propis nacionals.

Article 2

Les persones jurídiques que tinguin la seu en un dels estats i estiguin constituïdes d'acord amb la legislació d'aquest Estat estan sotmeses a les disposicions d'aquest Conveni en tot el que els sigui aplicable.

CAPÍTOL II

«Cautio iudicatum solvi»

Article 3

No es pot imposar als nacionals de cada una de les altes parts contractants cap tipus de fiança o dipòsit, sigui quina sigui la seva denominació, per la seva condició d'estrangers o per la falta de domicili o de residència en el territori de l'altre Estat.

CAPÍTOL III

Assistència jurídica gratuïta

Article 4

Els nacionals de cada una de les altes parts contractants tenen, en el territori de l'altra, assistència jurídica gratuïta en la mateixa mesura que els seus nacionals, sempre que s'ajustin a la llei de l'Estat en el qual se sol·liciti l'assistència.

Article 5

1. El certificat on es faci constar la insuficiència de recursos ha de ser expedit al demandant per les autoritats de la seva residència habitual si resideix en el territori d'un dels dos estats. Aquest certificat ha de ser expe-

dit per l'autoritat diplomàtica o consular del seu país territorialment competent si l'interessat resideix en un tercer estat.

2. Quan l'interessat resideixi en l'Estat on es presenta la sol·licitud, es pot demanar informació, amb caràcter complementari, a les autoritats de l'Estat del qual sigui nacional.

3. Els òrgans jurisdiccionals o autoritats encarregades de pronunciar-se sobre la sol·licitud d'assistència jurídica gratuïta no estan vinculats per aquest certificat i poden sol·licitar en tot cas informació complementària.

CAPÍTOL IV

Transmissió i lliurament de documents judicials i extrajudicials

Article 6

1. En matèria civil o mercantil, els documents judicials i extrajudicials que s'hagin de notificar a persones residents en el territori d'una de les altes parts contractants s'han de transmetre per la via diplomàtica.

2. Les disposicions de l'apartat anterior no exclouen la facultat de les altes parts contractants de fer arribar directament, per mediació de les seves respectives autoritats diplomàtiques o consulars, qualsevol document judicial o extrajudicial destinat als seus nacionals. En cas de dubte, la nacionalitat del destinatari dels documents es determina d'acord amb la llei de l'Estat en el territori del qual hagi de tenir lloc el lliurament.

3. Les disposicions de l'apartat primer d'aquest article no són obstacle perquè els nacionals de cada un dels dos estats que resideixin en el territori de l'altre facin arribar o lliurin qualsevol document a persones residents en el mateix territori, sense perjudici que el lliurament tingui lloc segons les formes establertes en el país on s'hagi d'efectuar.

Article 7

1. Els documents judicials o extrajudicials i, si s'escau, la documentació adjunta han d'anar acompanyats d'una relació detallada o d'un escrit on s'especifiqui:

L'autoritat de la qual procedeix el document.

La naturalesa del document que s'ha de lliurar.

El nom i la condició de les parts.

El nom i l'adreça del destinatari.

2. La relació detallada o l'escrit i els documents i la documentació adjunta esmentats a l'apartat anterior s'han de redactar en l'idioma de l'Estat requerit o han d'anar acompanyats de la seva traducció en aquest idioma o en llengua francesa.

Article 8

1. L'Estat requerit s'ha de limitar a garantir el lliurament del document al seu destinatari; aquest lliurament s'ha de justificar o bé per un rebut degudament datat i signat per l'interessat, o bé per una cèdula de notificació elaborada per l'autoritat competent de l'Estat requerit, que ha d'esmentar el fet, la data i la forma de lliurament. El rebut o la cèdula s'ha de transmetre a l'autoritat requeridora.

2. A petició expressa de l'Estat requeridor, el document es pot notificar en la forma especial establerta per la legislació de l'Estat requerit per a la notificació de documents anàlegs, amb la condició que el document esmentat i, si s'escau, la documentació adjunta, es redactin en la llengua de l'Estat requerit o s'acompanyin de la seva traducció en aquest idioma o en llengua francesa, realitzada d'acord amb la legislació de l'Estat requeridor.

3. Quan no s'hagi pogut lliurar el document, l'Estat requerit l'ha de retornar sense demora a l'Estat requeridor indicant el motiu pel qual no s'ha pogut efectuar el lliurament.

Article 9

1. Cada una de les altes parts contractants corre amb les despeses ocasionades pel lliurament efectuat al seu territori.

2. No obstant això, en el cas que preveu l'apartat 2 de l'article anterior, aquestes despeses, si n'hi ha, són a càrrec de l'Estat requeridor.

CAPÍTOL V

Transmissió i execució de comissions rogatòries

Article 10

1. En matèria civil o mercantil, les comissions rogatòries l'execució de les quals hagi de tenir lloc en el territori d'una de les altes parts contractants són expedides i executades per les autoritats judicials. Han de ser trameses i retornades per la via diplomàtica.

2. Les comissions rogatòries s'han de redactar en la llengua de l'Estat requeridor. No obstant això, han d'anar acompanyades d'una traducció en l'idioma de l'Estat requerit o en llengua francesa.

3. Les disposicions dels apartats anteriors no exclouen la facultat de les altes parts contractants de fer executar directament per les seves respectives autoritats diplomàtiques o consulars les comissions rogatòries en matèria civil o mercantil referents a l'interrogatori dels seus propis nacionals.

Article 11

1. L'autoritat requerida es pot negar a executar una comissió rogatòria quan aquesta pugui atemptar contra la sobirania, la seguretat o l'ordre públic de l'Estat en el qual hagi de tenir lloc l'execució.

2. No es pot denegar l'execució per l'únic motiu que l'Estat requerit reivindiqui la competència exclusiva dels seus òrgans judicials en el tema pel qual se sol·liciti la comissió rogatòria o que la seva legislació desconegui aquest procediment.

Article 12

1. Per a l'execució d'una comissió rogatòria, l'autoritat competent de l'Estat requerit ha d'aplicar la llei d'aquest Estat pel que fa a les formes que s'han de seguir.

2. Les persones la declaració de les quals se sol·liciti s'han de citar per la via judicial. Si es neguen a compareixer, l'autoritat competent de l'Estat requerit pot emprar contra elles els mitjans previstos en la seva legislació.

Article 13

A petició expressa de l'autoritat requeridora, l'autoritat requerida ha de:

a) Executar la comissió rogatòria segons un procediment especial, sempre que aquest procediment no sigui contrari a la seva legislació.

b) Informar, dins el termini, l'autoritat requeridora, de la data i el lloc de l'execució de la comissió rogatòria, per tal que les parts interessades puguin ser presents en les condicions que preveu la legislació de l'Estat en què hagi de tenir lloc l'execució.

Article 14

L'execució de les comissions rogatòries no dona lloc, respecte a l'Estat requeridor, al reintegrament de cap despesa, exceptuades les despeses pericials.

TÍTOL II

Reconeixement i execució de resolucions judicials

CAPÍTOL I

Definicions i àmbit d'aplicació

Article 15

1. En matèria civil i mercantil, les resolucions dictades pels tribunals d'una de les parts contractants han de ser reconegudes i executades en el territori de l'altra part contractant, independentment de la naturalesa de l'òrgan judicial, de conformitat amb les disposicions que estableix aquest Conveni.

2. Als efectes d'aquest Conveni, per:

«Resolució» s'entén qualsevol resolució judicial sigui quina sigui la seva denominació.

«Tribunal d'origen» s'entén el tribunal que dicti, en un dels estats contractants, la resolució el reconeixement i l'execució de la qual se sol·liciti a l'altre Estat contractant.

«Estat requerit» s'entén l'Estat al qual se sol·liciti el reconeixement o l'execució de la resolució dictada pel Tribunal d'origen.

Article 16

Aquest Conveni no s'aplica a les resolucions dictades en les matèries i els casos següents:

- En matèria testamentària i successòria.
- En matèria de fallida, procediments de liquidació de societats o altres persones jurídiques insolvents, convenis entre deutor i creditors, i procediments anàlegs.
- En matèria de Seguretat Social.
- En cas de mesures cautelars i provisionals, llevat de les dictades en matèria d'aliments i d'embargaments preventius.

CAPÍTOL II

Reconeixement i execució de resolucions judicials

Article 17

En matèria civil i mercantil, les resolucions en matèria de jurisdicció contenciosa o voluntària dictades per òrgans jurisdiccional que tinguin la seu a Espanya o a Tunísia es reconeixen de ple de dret en el territori de l'altre Estat quan compleixin les condicions següents:

- Que la resolució emani d'un òrgan jurisdiccional competent d'acord amb el que estableix l'article 19 d'aquest Conveni;
- que la part vençuda en judici hagi comparegut o hagi estat citada regularment;
- que la resolució no pugui ser objecte de recurs ordinari d'acord amb la llei de l'Estat en el qual va ser dictada i sigui executòria en aquest Estat;
- que la resolució no sigui contrària a l'ordre públic de l'Estat en el qual s'invoqui o als principis de dret públic aplicables en aquest Estat;
- que la resolució tampoc s'oposi a una resolució judicial dictada a l'Estat requerit i que hi tingui autoritat de cosa jutjada;

f) que abans de la presentació de la demanda davant l'òrgan jurisdiccional que hagi dictat la resolució l'execució de la qual se sol·licita no s'hagi incoat davant cap òrgan jurisdiccional de l'Estat requerit cap procediment entre les mateixes parts sobre els mateixos fets i amb el mateix motiu;

g) que la resolució no sigui fruit de maniobres fraudulentament;

h) quan les parts acordin sotmetre a la jurisdicció del tribunal d'origen qualsevol litigi sorgit o que pugui sorgir amb motiu d'una relació jurídica determinada.

Article 18

1. El reconeixement i l'execució no es poden denegar per l'únic motiu que el tribunal que hagi dictat la resolució hagi aplicat una llei diferent de la que contingui les normes de dret internacional privat de l'Estat requerit.

2. Això no obstant, el reconeixement i l'execució es poden denegar per aquest motiu quan la resolució dictada en matèria de dret de família, estat i capacitat de les persones sigui notòriament contrària a l'ordenament jurídic intern de l'Estat requerit.

Article 19

1. Es reconeix la competència de l'autoritat judicial de l'Estat en el qual s'hagi dictat la resolució, d'acord amb l'article 17, en els casos següents:

a) Quan, tractant-se d'una acció personal o mobiliària, el demandat o un dels demandats, en cas d'indivisió de l'acció, tingui el domicili o la residència habitual en aquest Estat en el moment de la notificació del document amb el què s'inicia el procediment;

b) quan el demandat que tingui un establiment comercial o industrial o una sucursal a l'Estat en què s'hagi dictat la resolució, hagi estat citat per a un procés relatiu a l'activitat, de l'establiment o de la sucursal;

c) quan es tracti d'una demanda reconvençional que derivi dels mateixos fets o dels mateixos actes jurídics que la demanda principal;

d) en matèria de relacions matrimonials, els òrgans judicials de l'Estat d'origen en el sentit del present títol són competents quan els dos cònjuges no tinguin la nacionalitat de l'Estat requerit; quan els dos cònjuges siguin nacionals d'un tercer estat, no es reconeix la competència jurisdiccional de l'Estat d'origen en cas que la resolució tampoc no sigui reconeguda en el tercer Estat. Quan només un dels dos cònjuges tingui la nacionalitat de l'Estat requerit, els òrgans jurisdiccional de l'Estat d'origen en el sentit d'aquest títol són competents si el demandat, en el moment de la iniciació del procediment, té la residència habitual en l'Estat d'origen o quan l'última residència habitual comuna dels cònjuges estigui situada a l'Estat d'origen, i si un dels dos cònjuges resideix a l'Estat d'origen en el moment de l'inici del procediment;

e) quan es tracti d'un litigi en matèria de drets reals relatiu a béns immobles situats a l'Estat en el qual s'hagi dictat la resolució;

f) en matèria mercantil, quan per acord exprés o tàcit del demandant i del demandat, l'obligació contractual objecte del litigi hagi nascut, hagi estat o hagi de ser executada en el territori d'aquest Estat;

g) quan en matèria de danys i perjudicis derivats d'una responsabilitat extracontractual, el fet perjudicial s'hagi comès en el territori d'aquest Estat;

h) quan el demandat hagi presentat la seva defensa pel que fa al fons sense haver impugnat la competència del tribunal d'origen;

i) quan l'acció es refereixi a un contracte de treball o a drets derivats d'aquell contracte i l'establiment o el centre de treball estigui situat a l'Estat d'origen, encara que el lloc d'execució del contracte estigui situat fora de l'Estat d'origen;

j) en qualsevol altre cas en el qual es reconegui la competència en virtut de les normes de competència judicial internacional admeses per la legislació de l'Estat en el qual s'invoqui la resolució;

k) quan l'acció tingui per objecte l'obligació de prestar aliments i el creditor d'aliments tingui, en el moment de l'inici del procediment, el domicili o la residència habitual a l'Estat d'origen.

2. Les disposicions d'aquest article no són aplicables a les resolucions referents als litigis per als quals el dret de l'Estat requerit reconegui com a exclusivament competents, per raó de la matèria, els seus propis òrgans judicials o els d'un tercer estat.

Article 20

Les resolucions esmentades a l'article 17, que siguin executòries en un dels dos estats, només poden donar lloc a execució forçosa per les autoritats de l'altre Estat, o ser objecte per part d'aquestes autoritats d'una formalitat pública com ara la inscripció, la transcripció o la rectificació als registres públics, després d'haver estat declarades executòries en aquest.

Article 21

1. L'exequàtur se sol·licita, pel que fa a Espanya, davant el jutge de primera instància i, pel que fa a Tunísia, davant l'autoritat judicial competent segons la seva llei interna.

2. El procediment d'exequàtur es regeix per la llei de l'Estat requerit.

Article 22

1. L'òrgan jurisdiccional competent s'ha de limitar a verificar si la resolució l'exequàtur de la qual se sol·licita compleix les condicions que preveuen els articles anteriors per al seu reconeixement. Ha de procedir d'ofici a aquest examen i fer constar el resultat a la resolució.

2. En concedir l'exequàtur, l'òrgan jurisdiccional competent ha d'ordenar, si escau, les mesures necessàries perquè la resolució estrangera rebi la mateixa publicitat que si ha estat dictada a l'Estat on s'hagi declarat executòria.

3. L'exequàtur es pot concedir parcialment per a algun dels punts de la resolució estrangera.

Article 23

1. La resolució d'exequàtur té efectes entre totes les parts en el procediment i en tota l'extensió del territori de l'Estat requerit.

2. La resolució d'exequàtur ha de permetre que la resolució declarada executòria tingui els mateixos efectes que si ha estat dictada per un tribunal de l'Estat requerit.

Article 24

La part que insti el reconeixement o que sol·liciti l'execució d'una resolució judicial ha de presentar:

a) Còpia de la resolució que reuneixi, segons la legislació de l'Estat d'origen, els requisits necessaris per a la seva autenticitat;

b) original de la cèdula de notificació de la resolució o de qualsevol altre document que faci la funció de notificació;

c) un document de la secretaria de l'òrgan jurisdiccional en el qual es faci constar que no hi ha oposició ni recurs contra la resolució;

d) còpia autèntica de la demanda, adreçada al demandat, quan aquest no hagi comparegut;

e) traducció en l'idioma de l'Estat requerit o en l'idioma francès de tots els documents esmentats anteriorment, certificada conforme segons les normes establertes per la legislació de l'Estat requerit.

TÍTOL III

Disposicions diverses

Article 25

Els terminis de compareixença i d'apel·lació no han de ser inferiors a tres mesos per als nacionals d'un o altre estat que no resideixin en el territori de l'Estat on tingui la seu l'òrgan jurisdiccional competent.

Article 26

Les altes parts contractants s'han de comunicar recíprocament, amb la sol·licitud prèvia, qualsevol informació sobre la legislació vigent al seu territori o sobre les resolucions jurisprudencials en les matèries que afectin aquest Conveni, així com qualsevol altra informació jurídica procedent.

TÍTOL IV

Disposicions finals

Article 27

Aquest Conveni és aplicable a la totalitat del territori de cada una de les altes parts contractants.

Article 28

Aquest Conveni ha de ser ratificat. Entra en vigor el primer dia del segon mes després del bescanvi dels instruments de ratificació, que ha de tenir lloc tan aviat com sigui possible.

Article 29

1. Aquest Conveni se subscriu per un termini il·limitat.

2. Cada una de les altes parts contractants pot denunciar-lo en qualsevol moment i aquesta denúncia té efecte sis mesos després de la data de la recepció de la notificació per part de l'altre Estat.

Fet a Tunis, el 24 de setembre de 2001, per duplicat, en espanyol, àrab i francès; tots tres textos són igualment autèntics.—Pel Regne d'Espanya.—José María Michavila Núñez, secretari d'Estat de Justícia.—Per la República de Tunísia.—Bechir Tekari, ministre de Justícia.

Aquest Conveni entra en vigor l'1 de març de 2003, primer dia del segon mes següent al del bescanvi dels instruments de ratificació, segons estableix l'article 28.

Es fa públic per a coneixement general.

Madrid, 11 de febrer de 2003.—El secretari general tècnic del Ministeri d'Afers Exteriors, Julio Núñez Montesinos.